

A **Pécsi Ítéltábla** a Dr. Szentimrey Szabolcs ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (I. rendű és II. rendű felperes címe) felpereseknek - a Rába Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rába Zsolt ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Hadházi Éva ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperesi beavatkozó (beavatkozó címe) beavatkozott - a ...Törvényszék 2016. november 17. napján kelt 97. számú ítélete ellen a felperesek által 98., az alperes által 99. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő perköltség összegét 300.000 (háromszázezer) forintra leszállítja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek tizenöt napon belül személyenként 127.000 (egyszázhuszonhétezer) forint, egyetemleges kötelezettséggel további 6.600 (hatezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - személyenként 640.000 (hatszáznegyvenezer) forint, egyetemleges kötelezettséggel további 40.600 (negyvenezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesek házastársak. Az I. rendű felperesnél 2011. augusztus 11. napján sikeres embrióbeültetés történt, az ikerterhesség 21. hetében, 2011. december 18. napján azonban vetélés indult meg és még aznap a terhesség műtéti befejezésére került sor, a világra jött magzatok életjelenséget nem mutattak.

2013. június 7. napján ultrahangvizsgálat igazolta az I. rendű felperesnél az újabb, ezúttal természetes úton bekövetkezett terhességet. Az I. rendű felperes terhesgondozása során az előírt ultrahangos szűrővizsgálatokat a 8., 12., 19., 30. és 36. terhességi héten az alperes végezte, a 25. héten 4D ultrahang vizsgálatra is sor került, amit egy héttel később megismételtek. A 19. héten, 2013. július 24. napján a II. ultrahang szűrővizsgálat alkalmával a magzatot „B” típusú jártassági

vizsgálataival rendelkező szülész-nőgyógyász szakorvos vizsgálta, aki normális magzati anatómiát tapasztalt, eltérésre utaló jelet nem észlelt. Rögzítette, hogy a koponya eltérés nélküli, a végtagok az ujjakig követhetőek. A későbbi vizsgálatok sem állapítottak meg rendellenességet a magzatnál.

A felperesek gyermeke, Janka 2013. november 28. napján, a 37. terhességi héten hüvelyi úton mindkét oldali dongalábbal, bal kézfejihiánnyal, a bal alkar rövidültségével, kisebb állkapocscsonttal, kvadrált koponyával és szűkebb bal szemréssel született. Fokozódó légzésszavara és többszöri fejlődési rendellenessége miatt a **P-i** Gyermekklinikára szállították át. Genetikai vizsgálata során kromoszóma eltérést nem észleltek, további vizsgálatokat folytattak. A csecsemőt szondán keresztül kellett táplálni, súlyfejlődése kielégítő volt, 2014. augusztus 26. napján azonban légzési rendellenességben a **P-i** Gyermekklinikán elhalálozott. A halál oka légzési elégtelenség, ennek megelőző oka a bronchopneumonia (akut hörgő- és tüdőgyulladás) és az újszülöttkori bronchopulmonalis dysplasia (a tüdőszövet hegesedésével járó krónikus tüdőbetegség) volt.

A felperesek a 2011. és a 2013. évi terhességek kapcsán az alperesi egészségügyi intézmény mulasztására hivatkozással előterjesztett kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy sérült az egészséghez, testi épséghez fűződő személyiségi joguk, amelyre tekintettel a jogsértés megállapítása mellett egyenként 12 millió forint nem vagyoni kártérítésre és ennek 2013. november 28. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamataira tartottak igényt. Állították, hogy az I. rendű felperes ikerterhességének idő előtti, nem tervezett megszakítása során az alperes nem az elvárható gondossággal járt el. A második terhesség kapcsán az ultrahangvizsgálatok elvégzése nem az elvárható gondossággal, szakszerűséggel történt, az alperes a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, így nem kerültek döntési helyzetbe abban a kérdésben, hogy a halmozottan fejlődési rendellenességgel fejlődő gyermeket kívánják-e vállalni, vagy élnek a terhességmegszakítás lehetőségével.

Az alperes és az alperesi beavatkozó ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a 2013. július 24. napján lefolytatott II. ultrahangos szűrővizsgálat elvégzése során, illetőleg azt követően az I. rendű felperes terhesgondozásával összefüggésben nem az elvárható gondossággal járt el, és ezzel megsértette az I. és II. rendű felperesek személyiségi jogait, ezen belül a családtervezéshez való jogukat, egészséghez való jogukat, valamint az I. rendű felperes önrendelkezési jogát. A fenti jogsértéssel összefüggésben kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű felpereseknek egyenként 4-4 millió forint nem vagyoni kártérítést és ennek 2013. november 28. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű kamatát, továbbá 808.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletét azzal indokolta, hogy a felperesek módosított kereseti kérelmükben a I. számú ikerterhességgel összefüggésben a szakértői bizonyítást követően kárigényükről lemondtak, azt nem tartották fenn, és a továbbiakban kizárólag K. J-val való várandósság alatt elvégzett diagnosztikai vizsgálatok kapcsán történt alperesi mulasztással összefüggésben kérték a jogsértés megállapítását. A perben beszerezett, és későbbiekben új szakértő által is felülvizsgált és kiegészített, dr. **T.A.R.** és dr. **N.G.** által jegyzett, a ... Igazságügyi Orvostani Intézet nevében adott szakértői vélemény egyértelműen és határozottan kimondta, hogy a II. számú ultrahangvizsgálat során a magzat fejlődési rendellenessége (a bal alkar rövidültsége, a kézfej defektusa, az állkapocs alulfejlettsége, illetőleg a dongaláb) észlelhető volt, így a magzati állapottól eltérően, valótlannul rögzítette a II. ultrahang vizsgálat során felvett ambuláns kezelőlap, hogy a magzat normális anatómiával rendelkezik. A perben kirendelt ... Igazságügyi Orvostani Intézet által előterjesztett szakértői

véleményben foglalt megállapítást a később kirendelt újabb szakértő, prof. dr. **T.Z.** szakvéleménye, illetve a felperesek által felkért dr. **B.P.** igazságügyi szakértő magánszakértői véleménye is megerősítette. Nem volt olyan körülmény, amely akadályozta volna a vizsgáló orvost az elváltozások (legalább egy részének) felismerésében. Mulasztott tehát az alperes, amikor a fenti rendellenességek fel nem ismerése folytán a felpereseket megfelelően nem tájékoztatta, a további szűrővizsgálatokat, genetikai tanácsadást nem végezte el. A felperesek ezért elestek attól a lehetőségtől, hogy dönthessenek a magzat megtartásáról vagy a művi vetelésről, holott a magzati élet védelméről szóló 1992. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban: Mévtv.) 6.§ (3) bekezdése szerint a terhesség 20. hetéig, illetve a diagnosztikus eljárás elhúzódása esetén 24. hetéig a terhesség megszakítható lett volna. Utóbbi körben az elsőfokú bíróság a Pp.182.§ (3) bekezdésére figyelemmel kirendelt új szakértő szakvéleményét vette figyelembe. A fentiekre tekintettel a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban 1959. évi Ptk.) 75.§ (1) bekezdése, 76.§-a és 84.§ (1) bekezdés *a)* és *e)* pontja alapján megállapította, hogy a felperesek a családtervezéshez való joguk gyakorlásával kapcsolatban szenvedtek sérelmet, sérült az I. rendű felperes önrendelkezési joga és a felperesek egészséghez fűződő joga is, és az alperest nem vagyoni kártérítés fizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperesek által előadott hátrányokat és megállapította, hogy a magzathoz való érzelmi kötődésnek a várandósság előrehaladtával történő erősödésére is figyelemmel a 24. terhességi héten belül elvégzett művi vetelés nyilvánvalóan kisebb megrázkódtatást jelentett volna, mint a fogyatékos gyermek világra jöttének megélése. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok és köztudomású tények alapján értékelte, hogy milyen jellegű és mértékű hátrányok keletkezhetnek a felpereseknél, és az őket ért nagyobb trauma okán fejenként 4 millió forintban határozta meg a nem vagyoni kártérítés összegét. A marasztalással arányos jogi képvisellel felmerülő, egyenként 200.000 forint + Áfa ügyvédi munkadíj, illetve a felperesek által előlegezett szakértői költség megfizetésére kötelezte az alperest.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ellenérdekű peres felek mindegyike fellebbezett.

A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján az ítélet részbeni megváltoztatásával, a jogsértés megállapításának helybenhagyása mellett az alperes marasztalását 12-12 millió forintra kérték felemelni. Másodlagosan a bizonyítási eljárás kiegészítésének szükségessége miatt a Pp.252.§ (3) bekezdése alapján kérték az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és új határozat hozatalra utasítását. Harmadlagosan a keresettel érvényesített jog fennállásának helybenhagyása mellett kérték bizonyítás elrendelését az őket ért pszichés és egészségügyi hátrányok tekintetében. Kérték továbbá, hogy a bíróság intézkedjen az általuk letétbe helyezett 100.000 forint összegű fel nem használt szakértői díjelőleg visszafizetéséről.

Fellebbezésüket azzal indokolták, hogy a nem vagyoni kártérítés megítélt összege alkalmatlan rendeltetésének betöltésére. Az elsőfokú bíróság nem mérlegelte megfelelően azt a fájdalmat, amelyet át kellett élniük, amikor találkoztak a defektusokkal világra jött gyermekükkel, amikor látták a beteg gyermek szenvedését. Mindennapjaik megpecsételődtek, álmaik, terveik szertefoszlottak, szégyent és haragot éreznek a világgal szemben, hogy míg más egészséges gyermekek élnek a környezetükben, részükre a gyermekhangtól zsidongó nagy család csak álom marad. Az alperes súlyos mulasztása okán szétszabdalódott családban kell élniük, mert kifejezetten megromlott a viszonyuk a rokonsággal, ismeretségi körrel, nem tudtak osztozni a családban született más gyermekek születése kapcsán kialakult boldogságban. Munkahelyükön is sajnálkozást és abból fakadó kiközösítést éreztek. Az I. rendű felperes a mai napig irtózik a fogyatékoságtól, nehezen

dolgozza fel, hogy fogyatékos gyermek volt a hasában, szinte undorodik magától. Fájdalommal néznek az utcán boldogan sétáló gyermekes családokra, az alperesnek felróhatóan elveszítették azt a lehetőségüket, hogy nagy családosként éljék az életüket.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset elutasítására irányult. Másodlagosan kérte az ítélet perköltség vonatkozásában történő megváltoztatását olyan módon, hogy a bíróság a felpereseket kötelezze az elsőfokú eljárás során felmerült költségek viselésére vagy rendelkezzen úgy, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült költségeit mindegyik fél maga viseli.

A fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során beszerzett szakértői véleményekből hibás jogi következtetést vont le, döntését valójában nem a kirendelt szakértők által előterjesztett szakvéleményekre, hanem a felperesek által becsatolt magánszakértői véleményre alapozta. Nem értékelte a kirendelt szakértők véleményét a vizsgálatok pontosságára, a felismerés valószínűségére vonatkozóan, kizárólag arra volt figyelemmel, hogy utólag, az elváltozások ismeretében megtekintett ultrahang felvételek igazolták a defektusokat.

Arra hivatkozott az alperes, hogy a perbeli esetben olyan diagnosztikus tévedés történt, ami neki nem felróható. A megfelelő időben, megfelelő jártassággal rendelkező orvosok vizsgálták az I. rendű felperest, az érvényben lévő MSZNUT ajánlásoknak megfelelően készült intézeti protokoll szerint az elvárható méréseket elvégezték, a fontosabb szerveket felsorolták, a magzat normális anatómiai viszonyairól nyilatkoztak, a vizsgálatok biztonságáról a felvilágosítást megadták. Kiemelte továbbá, hogy a **Sz-i Tudományegyetem ÁOK ...Klinikai Központ Igazságügyi Orvostani Intézete** által adott szakértői vélemény szerint a gyermek valamennyi fejlődési rendellenessége az étellel összeegyeztethető volt, azaz a terhesség megszakításának lehetősége nem állt fenn.

Másodlagos fellebbezési kérelmét érintően arra hivatkozott, hogy a perköltségben történő marasztalása ellentmondásban áll azzal, hogy a 24 millió forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló keresetből az elsőfokú bíróság 8 millió forint összeget ítelt meg. A Pp.81.§ (2) bekezdése azért sem alkalmazható, mert a követelt összeg az ikerterhességgel kapcsolatos mulasztás miatti nem vagyoni kártérítést is magában foglalta, amitől a felperesek elálltak, további bizonyítási indítványuk nem volt, azonban a kártérítési követelésüket nem szállították le. A követelés nyilvánvalóan eltúlzott, ezért a részleges pernyertességre megállapított perköltségviselési szabályokat kell alkalmazni.

A felperesek alperesi fellebbezéssel kapcsolatos ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperesi fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte. Az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperesek fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése kisebb részben, a perköltségre vonatkozóan részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan, de részben hiányosan állapította meg, azt a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján az alábbiak szerint egészíti ki:

Az ikerterhesség 21. hetében spontán megindult vetélés miatt a terhesség fenntartására, a magzatok életben maradására esély nem volt.

A II. rendű felperes az I. rendű felperes második terhességének 19. hetében elvégzett ultrahangvizsgálaton jelen volt, mobiltelefonjával a monitorról felvételt készített. Az ultrahang vizsgálat során készített felvételen a bal alkar rövidültsége, a kézfej defektusa, az állkapocs alulfejlettsége és a dongalábak a megfelelő szakismeretekkel rendelkező személy számára észlelhetőek voltak.

A tényállás fentiek szerinti kiegészítése nem érintette az első fokú bíróság által levont jogi következtetések helyességét, amelyekkel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

Az alperes jogalapot támadó fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a kimentés eredményességére. Az alperes ultrahangos szűrővizsgálatot végző orvosai tévedtek, amikor a magzat normális anatómiáját rögzítették, így a kártérítési felelősség alól az alperesnek kellett magát kimentenie. Ennek során az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eü. törvény) 77.§-ának (3) bekezdése alapján azt kellett vizsgálni, hogy az alperes orvosai az elvárható gondosságot tanúsították-e az I. rendű felperes terhesgondozása során a 20. terhességi hetet megelőzően elvégzett vizsgálatok alkalmával, az ultrahang vizsgálatokat kellő időpontban, kellő pontossággal végezték-e el, fel kellett volna-e ismerniük a felperesek születendő gyermekének fejlődési rendellenességeit.

Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a kimentés eredménytelen maradt, mert a 19. terhességi hétre eső ultrahangvizsgálatot végző orvos megsértette a tőle elvárható gondosságot. Az alperesnek az a hivatkozása, hogy a rendellenesség felismerésének esélye viszonylag alacsony (a perbeli esetben 33,6%) és a biztos felismerés lehetetlen, nem támaszthatta alá a diagnosztikai tévedés vétlenségét, mert a II. rendű felperes által az ultrahangvizsgálat során készített felvétel alapján a magzat anatómiai jellemzőinek ábrázolódása reprodukálható volt, és a perben eljáró szakértők ez alapján felismerhetőnek találták a rendellenességeket. A dr. **T.A.R.** szakértő és dr. **N.G.** szakkonzultáns által jegyzett szakértői vélemény kategorizmusával szemben (szerintük a defektusok egyértelműen látszanak) dr. **T.Z.** szakértő ugyan arra utalt, hogy a felvétel megtekintése során egy pillanatra sejtette az elváltozást, azonban ez a gyanú az adott esetben elegendő lehetett volna ahhoz, hogy az orvos a vizsgálatot a felsejlő elváltozásra fókuszálva annak eredményességét elősegítse. Ugyanezen okból nem lehetett alapos az alperesnek az a hivatkozása sem, hogy az utólagos, a fejlődési rendellenességek ismeretében végzett elemzés az eredeti helyzethez képest másként történik; ha bizonyossággal nem is ismerte volna fel a rendellenességet a vizsgálatot gondosan végző orvos, legalábbis a fejlődési rendellenesség gyanúját meg kellett volna fogalmaznia és a továbbiakban a vizsgálatokat ehhez kellett volna igazítani. A nem kellő gondosságra utal az is, hogy a kézfejre vonatkozóan az alperes orvosa annak ellenére rögzített valótlan megállapítást („a végtagok az ujjakig követhetőek”), hogy a tanúvallomásaiban foglaltak szerint csak egy ujját látott.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes mulasztása miatt az I. rendű felperes elvesztette az időben elvégezhető terhességmegszakítás lehetőségét. A Mév tv. 6.§-a rendelkezik a terhesség megszakíthatóságáról. Ennek megítélése azonban alapvetően jogkérdés, így a bíróság kompetenciája. A perben kirendelt szakértői intézet nevében véleményt adó szakértő nyilvánvalóan tévedett a terhességmegszakítás lehetőségének kérdésében, mert annak akadályaként a rendellenességek élettel összeegyeztethető voltára hivatkozott. Az élettel összeegyeztethetetlen elváltozás azonban nem a terhesség 20. (24.) hetéig, hanem az időtartamtól függetlenül alkalmazható indikációk egyike a hivatkozott törvény 6.§ (4) bekezdés *b)* pontja alapján. Ezzel szemben megállapítható, hogy a magzat teratológiai ártalmának valószínűsége az 50%-ot elérte, így

a Mérv.6.§ (3) bekezdése alapján a terhesség megszakítására mód lett volna, amennyiben a 19. terhességi héten az alperes orvosa kellő gondossággal eljárva a magzat fejlődési rendellenességét felismeri, vagy annak gyanúja folytán a fejlődési rendellenességet további vizsgálatok a terhesség 24. hete előtt alátámasztják. Miután a rendellenesség gyanúja nem merült fel, az alperes nem tett eleget az Eütv.13.§ (2) bekezdésében, 134.§-ában előírt tájékoztatási kötelezettségének, így az I. rendű felperes nem kerülhetett abba a helyzetbe, hogy megfontolhassa a terhességmegszakítás kérésének lehetőségét.

A felperesek összecszerűségeit érintő fellebbezését sem találta teljesíthetőnek a másodfokú bíróság. A felperesek magzatának fejlődési rendellenességét ismeretlen, de bizonyosan az alperes tevékenységétől függetlenül kialakult teratológiai ártalom okozta, így az alperes nem a fejlődési rendellenességek kialakulásáért felel, felelőssége csak arra terjed ki, hogy a felismerés hiányában elvesztett a terhességmegszakítás lehetősége. Semmilyen okozati összefüggésben nem állnak az alperes károkozó magatartásával a felperesek fellebbezésében részletezett azok a hátrányok, miszerint a felpereseknek nem született egészséges gyermeke, ezért a családi élettel kapcsolatos reményeik és elképzeléseik nem valósulhattak meg, a gyermekes családtagokkal, ismerősökkel a kapcsolatuk megromlott, mert érzéseikben nem tudnak osztozni.

Azok a nem vitathatóan súlyos hátrányok, miszerint az I. rendű felperesnek a terhességet további 17 hétig viselnie kellett, illetve a felpereseknek a gyermek megszületésétől a gyermek haláláig, 9 hónapon át szembe kellett nézniük a gyermek fogyatékoságaival, ennek fájdalmát kellett megélniük, az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítéssel megfelelően ellentételezésre kerültek, így a másodfokú bíróság az elsőfokú marasztalási összeg felemelésére nem látott lehetőséget, illetőleg a leszállítás korlátja volt, hogy az alperes összecszerűségében a felperesek javára megítélt marasztalási összeget nem támadta.

A terhességmegszakítás lehetőségének elvesztéséből adódó hátrányokat, mint köztudomású tényeket az elsőfokú bíróság számba vette és kellő súllyal értékelte, további bizonyítás ebben a kérdésben nem volt szükséges, így ebből az okból sem az elsőfokú ítélet Pp.252.§ (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezése, sem a bizonyítás kiegészítésének indokoltsága nem merült fel.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak főtárgyát érintően a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Alapos volt azonban az alperes fellebbezése az elsőfokú perköltséget illetően. Ebben a körben az elsőfokú bíróság által ismertetett pertörténet pontosításra szorul annyiban, hogy a felperesek keresetüket nem módosították, így az ikerterhességgel összefüggésben a jogsértés megállapítása iránti, illetve a kártérítési igényüktől nem álltak el, csupán úgy nyilatkoztak, hogy ebben a kérdésben a szakértői vélemény megállapítását elfogadják és további bizonyítással élni nem kívánnak. A két elkülönülő alperesi jogsértésre alapított keresethalmazatból a jogalapot érintően csak az egyik lett alapos, így a Pp.81.§ (2) bekezdése alkalmazásának nem volt helye.

A felperesek a per során 350.934 forint szakértői díjat előlegeztek, míg az alperes 209.534 forint szakértői költséget előlegezett. A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján, a Pp.81.§ (1) bekezdésének alkalmazásával részben akként változtatta meg, hogy az alperest a felperesek elsőfokú eljárás során felmerült költségéből 300.000 forint megfizetésére kötelezte, miután ez az összeg áll arányban a felmerült szakértői költségből az utóbb jogalapját tekintve alaposnak bizonyult második alperesi

magatartás vizsgálatával felmerült szakértői költségekkel, míg az egyéb költségeiket, így a jogi képvisellel felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

A másodfokú eljárásban felmerült költségeket érintően arra kellett figyelemmel lenni, hogy a felperesek saját, fejenként 8 millió forint pertárgyértékű fellebbezése alaptalan maradt, az alperes 4.808.000 forint perértékű fellebbezése 4.308.000 forint vonatkozásában alaptalan, kisebb részében, 508.000 forint vonatkozásában alapos volt. A felperesek így a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.81.§ (1) bekezdése alapján fejenként a saját 8 millió forint és az alperesi 4 millió forint pertárgyértékű fellebbezés különbözeteként jelentkező 4 millió forint után kötelesek megfizetni az alperes jogi képviselével felmerült költséget, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A.§-a alapján állapította meg. A perköltséget érintő alperesi fellebbezés részbeni eredményessége után az alperest az 508.000 forint és a 300.000 forint különbözeteként jelentkező 208.000 forint után illeti meg a hivatkozott jogszabály alapján számított ügyvédi munkadíj, amit a felperesek egyetemlegesen kötelesek viselni. A beavatkozóknak a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel.

A felpereseket terheli továbbá a másodfokú pervesztességüknek megfelelő feljegyzett fellebbezési illeték is a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 13.§ (2) bekezdése és a Pp.81.§-ának (1) bekezdése alapján. Az alperes személyes illetékmentes, így az ő pervesztességére eső fellebbezési illetéket a Kmr.14.§-a alapján az állam viseli.

A felperesek által 89. sorszámon letétbe helyezett, El00466/2016 elnöki letéti számon nyilvántartásba vett, de felhasználására nem került szakértői díjelőleg visszautalásáról az elsőfokú bíróságnak kell intézkednie.

Pécs, 2017. május 4.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogycska Petra s.k. bíró